

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Mgr. Bc. J. M.**, bytem v P. 8, Z. 841/193, proti žalovanému **Ministerstvu průmyslu a obchodu**, se sídlem v Praze 1, Na Františku 1039/32, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 4.11.2013, č.j.: 43873/13/42110

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 4.11.2013, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví ze dne 13.9.2013, č.j.: 09971/1200/2013-003. Uvedenými rozhodnutími bylo pravomocně rozhodnuto o odmítnutí žádosti žalobce podle ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, kterou se žalobce dne 3.9.2013 domáhal informací v podobě plného znění všech technických norem ČSN a ČSN EN, podle nichž stanoví povinnost postupovat zákon č. 183/2006 Sb., stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení.

Žalobce v podané žalobě poukázal na to, že povinný subjekt odmítl poskytnout technické normy ve stavebnictví se zdůvodněním, že stávající právní úprava, daná zákonem č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, ve znění pozdějších předpisů a prováděcí vyhláška č. 486/2008 Sb., kterou se stanoví odborné činnosti související se zabezpečením vydávání a řádné distribuce českých technických norem a úplata za jejich poskytování, neumožňuje udělit výjimku v případě vznesení požadavku, který by vedl k bezplatnému zajištění přístupu k technickým normám. Povinný subjekt dále uvedl, že do

norem lze bezplatně nahlédnout u určitých veřejných institucí a odkázal na nález Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 40/08 ze dne 26.5.2009.

Žalobce v podané žalobě namítl, že podle jeho názoru se žalovaný odvolací správní úřad s námitkami žalobce v odůvodnění nevypořádal správně a že tyto námitky jsou i nadále důvodné, proto odkázal na důvody, uvedené v podaném odvolání. Dále poukázal na to, že povinný subjekt nesprávně vykládá samotné právo na informace, které je podle Listiny základních práv a svobod zaručeno a podle nauky z toho vyplývá povinnost státu nebránit žadateli, aby si opatřoval informace i u státních orgánů. Jediné výjimky jsou přípustné v případech, splňujících podmínky upravené v článku 17 odst.4 Listiny základních práv a svobod, což se týká pouze aktivního zveřejňování, jehož se však žalobce v tomto řízení nedomáhá. Pokud žalovaný uvedl, že účelem ustanovení Listiny základních práv a svobod o právu na informace byla pouze a jen kontrola státní správy a nikoli to, aby žadatel mohl informace efektivně použít pro svou práci, politicky aktivní činnost či podnikání, pak je jeho výklad nepřiměřeně zužující a popírá ústavně zaručené právo na informace. Žalobce na rozdíl od žalovaného nespatřuje významný rozdíl mezi ústavně zaručeným právem na informace a úpravou zákona o svobodném přístupu k informacím, respektive směrnice o opakovaném použití informací veřejného sektoru.

Podle názoru žalobce je chybná argumentace povinného subjektu tím, že postačí zvláštní zákon, zpoplatňující informace a přístup je odepřen, když právo na informace lze vyloučit pouze tehdy, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti, přičemž žádný takový zájem v dané věci není a úhrada by proto neměla přesáhnout skutečné náklady, které státu vznikají při poskytování informací. Povinný subjekt se dále dopouští výkladové chyby, neboť sice uvádí, že ustanovení o poskytování informací v zákoně o svobodném přístupu k informacím je obecným vůči zvláštnímu ustanovení o zákazu poskytování technických norem podle ustanovení § 5 odst.6 zákona o technických požadavcích na výrobky, nicméně druhé zmíněné ustanovení o odpírání informací je obecným ustanovením vůči zvláštnímu ustanovení § 196 odst.2 stavebního zákona. Podle něho platí, že pokud stavební zákon nebo jiný právní předpis, vydaný k jeho provedení, stanoví povinnost postupovat podle technické normy, musí být tato technická norma bezplatně veřejně přístupná. Přístupem je pak s ohledem na terminologickou jednotu právního řádu třeba rozumět též přístup ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím.

Za zcela nepřípadný považuje žalobce odkaz povinného subjektu na Sbírku zákonů, když podle zákona o Sbírce zákonů a Sbírce mezinárodních smluv Ministerstvo vnitra zveřejňuje způsobem umožňujícím dálkový přístup stejnopis Sbírky zákonů po 4.5.1945 a Sbírky mezinárodních smluv. Naopak v tomto případě povinný subjekt má povinnost poskytovat tyto informace dokonce zveřejněním způsobem umožňujícím dálkový přístup. Ministerstvo vnitra jako povinný subjekt zcela běžně tyto informace poskytuje i na žádost, což již žalobce jednou vyzkoušel.

Se skutečností, že požadované technické normy ve stavebnictví mají být veřejně a bezplatně dostupné, se žalovaný vyrovnává v jediném odstavci na straně 5 napadeného rozhodnutí, kde se odvolává na citovaný nález Ústavního soudu. Tento však podle názoru žalobce není přiléhavý, neboť v uvedeném případě soud zkoumal právní závaznost technické normy a nikoli její poskytování z hlediska zákona o svobodném přístupu k informacím. Dostupnost pak poměřoval zásadně vzhledem k její povaze podmínky právní závaznosti a

nikoli ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím a ve vztahu k ustanovení § 196 odst. 2 stavebního zákona.

Pokud žalovaný ve svém vyjádření připouští, že technické normy podle ustanovení § 196 odst.2 stavebního zákona může povinný subjekt nebo žalovaný zveřejňovat, tím spíše může normy poskytnout na žádost, což měl učinit i v tomto případě. Protože povinný subjekt porušil zákon, když požadoval úhradu za poskytnutí informace, kterou měl podle zákona poskytnout bezplatně, navrhuje žalobce, aby jeho rozhodnutí bylo zrušeno. Je na žalovaném, aby uvedl důvod odepření informace, který má oporu v zákoně nebo ve faktickém stavu. Povinný subjekt v tomto konkrétním případě nemůže požadované informace odepřít a napadené rozhodnutí jsou z těchto důvodů nezákonná.

Žalovaný správní úřad ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobce matoucím způsobem používá pojmy „povinný subjekt“ a „žalovaný“, kdy na některých místech žaloby napadá závěry žalovaného, které však přisuzuje povinnému subjektu. Zákon o svobodném přístupu k informacím je realizací - kromě jiného - článku 17 odst. 5 Listiny, přičemž z textu tohoto článku podle názoru žalobce nevyplývá, že by se daná povinnost vztahovala pouze na aktivní zveřejňování informací. Sám žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu uvedl, že povinný subjekt omezil jeho právo na informace podle článku 17 odst.1 a 5 Listiny. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejenže netvrdil, že účelem ustanovení článku 17 odst.5 Listiny je jen a pouze kontrola státní správy, ale naopak výslovně uvedl, že zákon o svobodném přístupu k informacím se nemá vztahovat pouze na informace, které mají smysl pro kontrolu činnosti veřejné správy.

Žalovaný nijak neopomíjel ustanovení § 196 odst. 2 stavebního zákona, avšak má za to, že k porušování tohoto ustanovení neposkytnutím požadovaných technických norem podle zákona o svobodném přístupu k informacím nedochází. Podle názoru žalovaného není v žalobě plně doceněn význam rozdílu mezi technickými normami, které nejsou obecně závazné a těmi technickými normami, které se obecně závaznými staly a dále význam rozdílu mezi výlučnými, povinnými a indikativními odkazy na technické normy v právních předpisech. Tento rozdíl je reflektován i při přípravě právních předpisů, kdy článek 45a Legislativních pravidel vlády pojednává o odkazech na technické normy v právních předpisech. Podle tohoto ustanovení je zde předpoklad, že se stanoví způsob, jakým bude odkazovaná technická norma veřejnosti zpřístupněna. Žalovaný odkázal rovněž na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy uvedl, že existuje veřejný zájem na tom, aby se uživatel technické normy určitým způsobem podílel na její tvorbě, zejména svým finančním příspěvkem. Žalovaný odkázal na nálezy Ústavního soudu č. 40/08, kde Ústavní soud uvedl, že české technické normy je možno zakoupit si u Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, kam se mohou občané obracet se žádostí o poskytnutí základních informací. Dále je české technické normy možno zakoupit v kontaktních místech Hospodářské komory po celé České republice. Zároveň Ústavní soud podotkl, že technické normy nejsou primárně určeny pro řadového spotřebitele, přičemž podle právní úpravy Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví jakožto národní normalizační organizace vyplývá, že návrhem se stanoví zákaz rozmnožování a rozšiřování českých technických norem, směřující jednak k dosažení částečné návratnosti státních prostředků, vynaložených na jejich tvorbu, jednak k plnění závazků, souvisejících s výhradním oprávněním publikovat formou českých technických norem obsah norem mezinárodních nebo evropských, které jsou v jednotlivých státech chráněny před neoprávněným rozšiřováním a rozmnožováním.

Žalovaný v této souvislosti odkázal na pokyn CEN/CENELEC 10 – Směrnice pro distribuci a prodej publikací, kde jsou upravena pravidla k harmonizovaným normám a pokud jde o původní české technické normy, pak by mezinárodní závazky jejich poskytování zdarma nebránily, nicméně podle názoru žalovaného tomu brání zcela zásadně národní právní úprava.

Žalovaný závěrem svého vyjádření shrnul, že žalobce se na základě žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb. domáhá předložení plného znění všech technických norem ve stavebnictví. V případě, že by povinný subjekt této žádosti vyhověl, nutně by tím kromě porušení mezinárodních závazků v případě harmonizovaných norem musel obejít ustanovení § 5 zákona č. 22/1997 Sb., proto žalovaný zastává názor, že účelem zákona o svobodném přístupu k informacím není obcházení režimu zvláštního právního předpisu a maření jeho účelu. Proto úplné znění české technické normy nelze považovat za informaci, na jejíž poskytování se v plné míře uplatní zákon č. 106/1999 Sb. Opačný závěr by ve svých důsledcích nutně znamenal povinnost povinného subjektu poskytovat české technické normy bezplatně na účet státu, neboť by k jejich bezplatnému poskytnutí postačovala pouze žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím a v takovém případě by patrně právní úprava podle ustanovení § 5 zákona č. 22/1997 Sb. a v prováděcích předpisech zcela postrádala smyslu. Poskytnutí plného znění technických norem ve stavebnictví tak brání právní překážka, spočívající v ustanovení § 5 zákona č. 22/1997 Sb. a postup povinného subjektu, který žalobci odmítl bezplatně poskytnout plné znění technických norem ve stavebnictví, nezakládá porušení příslušných ustanovení zákona.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dne 4.9.2013 u Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictvím žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., ve znění: „Rád bych požádal o poskytnutí následujících informací týkajících se všech stavebních norem (ČSN, ČSN EN), podle nichž stanoví povinnost postupovat zákon č. 183/2006 Sb., stavební zákon a právní předpisy vydané k jeho provedení (dále jen „technické normy ve stavebnictví“):

1. seznam technickým norem ve stavebnictví
 2. adresa internetové stránky a každého dalšího místa, kde jsou technické normy ve stavebnictví bezplatně veřejně přístupné,
 3. plné znění technických norem ve stavebnictví.
- Trvám na přímém poskytnutí informace.“

Úřad na uvedenou žádost žalobce odpověděl dne 13.9.2013 neformálním sdělením, v němž k bodu č.1 žádosti uvedl, že kompletní seznam platných i neplatných technických norem ČSN a technických normalizačních informací TNI je k dispozici na internetových stránkách Úřadu pod odkazem <http://seznamcsn.unmz.cz>. Úřad žadateli předložil také odkaz na databázi ČSN, která je volně k dispozici na adrese <http://www.unmz.cz/urad/databaze-csn-zdarma>. Zároveň Úřad nabídl žadateli možnost vypracovat rešerši v podobě výpisu bibliografických údajů o technických normách k určitému konkrétnímu tématu, přičemž tato služba podléhá platbě podle vyhlášky č. 486/2008 Sb.

K bodu č.2 žádosti Úřad žadateli poskytl požadovanou informaci a uvedl místa, kde jsou technické normy ve stavebnictví veřejně přístupné. Zároveň uvedl, že volně přístupná je též technická norma ČSN 73 6116 Projektování místních komunikací na stránkách Ministerstva pro místní rozvoj České republiky.

K bodu č.3.žádosti vydal Úřad dne 13.9.2013 rozhodnutí č.j. 09971/1200/2013-003, kterým podle ustanovení § 15 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb., rozhodl o částečném odmítnutí žádosti o informace. V odůvodnění rozhodnutí Úřad uvedl, že stávající právní úprava, daná zákonem č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, ve znění pozdějších předpisů a prováděcí vyhláška č. 486/2008 Sb., neumožňují udělit výjimku v případě vznesení požadavku, který by vedl k bezplatnému zajištění přístupu k technickým normám.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žadatel v zákonné lhůtě včasné odvolání, v němž napadl postup Úřadu při vyřízení bodu č.1 žádosti, když uvedl, že Úřad jej odkázal na zveřejněnou informaci, ačkoliv v žádosti bylo uvedeno, že žadatel trvá na přímém poskytnutí informací. Žadatel rovněž poznamenal, že podle ustanovení § 6 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb., může Úřad odkázat žadatele na zveřejněnou informaci nejpozději do sedmi dnů od podání žádosti, tato lhůta v posuzovaném případě dodržena nebyla. Dále žadatel napadl vyřízení bodu č.3 a namítl, že je třeba zkoumat, zda má Úřad poskytovat technické normy ve stavebnictví podle zákona č. 106/1999 Sb., a že povinnost poskytovat informace o své působnosti vyplývá pro Úřad z ustanovení § 2 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb. Dále žadatel v odvolání připomněl, že nepožaduje po Úřadu žádnou odbornou činnost, ale pouhé přímé poskytnutí informací v elektronické podobě, které lze stěží považovat za odbornou činnost v oblasti technické normalizace, metrologie a státního zkušebnictví. Namítl i nekonzistenci argumentace Úřadu, který v poskytnuté informaci k bodu č.2 žádosti v samotném sdělení uvedl technickou normu ČSN 736116 s tím, že pokud by Úřad nadále setrval na původním záměru, mělo by být v případě Ministerstva pro místní rozvoj shledáno podezření ze spáchání správního deliktu, pokud ministerstvo tuto technickou normu zveřejnilo na internetových stránkách.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání zamítl a napadené rozhodnutí Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví ze dne 13.9.2013 potvrdil s odůvodněním, že účelem zákona o svobodném přístupu k informacím zajisté není obcházení režimu zvláštního právního předpisu, v tomto případě zákona č. 22/1997 Sb. a maření jeho účelu. Odvolací správní úřad uzavřel, že Úřad nemá povinnost poskytnout úplné znění české technické normy za podmínek a způsobem stanoveným zákonem č. 106/1999 Sb., to znamená pouze za úplatu, vypočtenou podle tohoto zákona, v tomto konkrétním případě fakticky bezplatně. Úřad poskytuje české technické normy za úplaty, vypočtené v prováděcí vyhlášce, která má charakter zvláštního právního předpisu, to znamená v případě žádosti o poskytnutí české technické normy v elektronické formě podle části A písm. b) prováděcí vyhlášky, což představuje částku 5,-Kč za každou stránku technické normy.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i

žalovaný správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Právo na přístup k informacím je základním politickým právem zakotveným v ústavním pořádku České republiky v článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina). Podle článku 17 odst.1 Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení má každý právo svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Podle odstavce 4 přitom svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Konečně podle odstavce 5 uvedeného ustanovení jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Právním předpisem *de facto* provádějícím citované ustanovení Listiny je zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž v ustanovení § 2 odst.1 vymezil osobní působnost dané úpravy tak, že povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Při posuzování vztahu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a jiného předpisu, který upravuje poskytování informací v určité oblasti života společnosti, je v každém konkrétním případě třeba posoudit povahu informací požadovaných žadatelem s ohledem na předmět úpravy zvláštního právního předpisu a jeho rozsah a povahu, aby nedošlo k situaci, kdy není žadateli informace poskytnuta vůbec, anebo je mu poskytnuta pouze její část v rozsahu zvláštního právního předpisu, čímž by využitelnost informace pro žadatele mohla být zbytečně snížena (z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2014, č.j. 7As 61/2013 – 40, dostupného na www.nssoud.cz).

Shodně s Nejvyšším správním soudem (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.8.2008, č.j. 2As 38/2007 - 78, dostupný též na www.nssoud.cz), má Městský soud v Praze za to, že jednou z možných forem poskytnutí informace obecně je i nahlédnutí do listin, v nichž je tato informace obsažena. Tomu nasvědčuje i historické znění ustanovení § 14 odst.3 písm.c) zákona č. 106/1999 Sb., účinné do dne 22.3.2006, které tuto formu poskytnutí informace výslovně zmiňovalo. V naposledy uvedeném rozsudku navázal Nejvyšší správní soud i na svou předchozí rozhodovací činnost, kdy zdůraznil, že z poskytování informací v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím jsou vyloučeny informace, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování (ustanovení § 2 odst.3 zákona č. 106/1999 Sb.), a to za podmínky, že toto poskytování je příslušným právním předpisem upraveno komplexně.

Institut poskytování úplného znění českých technických norem upravený v ustanovení § 5 zákona č. 22/1997 Sb. naplňuje podle názoru městského soudu požadavek komplexnosti právní úpravy o poskytování informací, obsažený v ustanovení § 2 odst.3 zákona č. 106/1999 Sb. a v případě informací, obsažených v českých technických normách ČSN a ČSN EN se tedy jedná o informace, jejichž poskytování upravuje komplexně zákon o technických požadavcích na výrobky a jeho prováděcí právní předpis. Zákon o svobodném přístupu k informacím se na poskytování informací, obsažených v českých technických normách

nevztahuje. Jak Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, tak i žalované Ministerstvo průmyslu a obchodu postupovali v souladu se zákonem, pokud výsledkem jejich činnosti bylo podle zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnutí informace o tom, jakým zcela konkrétním a srozumitelným způsobem si žalobce může požadovanou informaci opatřit. Správní úřady obou stupňů proto nepochybily, pokud plné znění technických norem ve stavebnictví žalobci přímo neposkytly. Namítá-li žalobce, že povinný subjekt jej s bodem žádosti č.2 přímo odkázal na volně přístupnou technickou normu ČSN 73 6116, soud dodává, že jistě není protizákonné, pokud některý povinný subjekt obsah konkrétní technické normy žadateli dobrovolně poskytne, není to však jeho povinností podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

Posouzení otázky, zda Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictvím má či nemá povinnost poskytnout úplné znění české technické normy za podmínek a způsobem stanoveným zákonem č. 106/1999 Sb., to znamená pouze za úplatu, vypočtenou podle tohoto zákona, anebo zda Úřad poskytuje české technické normy za úplaty, vypočtené v prováděcí vyhlášce, která má charakter zvláštního právního předpisu, to znamená v případě žádosti o poskytnutí české technické normy v elektronické formě podle části A písm. b) prováděcí vyhlášky, což představuje částku 5,-Kč za každou stránku technické normy, je v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nepochybně obsaženo. Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Městský soud v Praze shledal úvahy žalovaného odvolacího správního úřadu dostatečnou, logickou a mající oporu v konkrétních údajích, proto dospěl k závěru, že částečné odmítnutí požadované informace není v posuzované věci v rozporu se zákonem. Žalovaný odvolací správní úřad se podle názoru soudu dostatečně podrobně a úplně vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami, které žalobce následně zopakoval a převzal i v podané žalobě jako žalobní body v řízení před správním soudem. Městský soud v Praze má za to, že není úkolem soudu v odůvodnění rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí správního úřadu podrobně znovu převzít obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí, nicméně v nyní posuzované věci je přesvědčen o tom, že žalovaný odvolací správní úřad se velice podrobně vypořádal s námitkami žalobce a soud k uvedené argumentaci neshledává důvod cokoli dodávat. Smyslem soudního přezkumu pravomocného rozhodnutí správního úřadu není polemika o souladnosti jednotlivých obecně závazných právních předpisů, ale především posouzení zákonnosti a věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů. Na základě tohoto vymezení konstatuje městský soud, že se

žalovaný správní úřad v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela podrobně a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil ke všem žalobou namítaným skutečnostem a soud jeho úvahy neshledal v rozporu se zásadami správního uvážení. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání je patrné, že se správní orgány obou stupňů konkrétními důvody odepření požadovaných informací podrobně zabývaly a vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek. V uvedených skutečnostech proto shledal soud závěr o tom, že žalobní námitky nejsou v nyní posuzované věci důvodné a soud nezjistil ani žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadených rozhodnutí. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloby nebyly podány důvodně a proto je postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodné zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22.září 2014

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu